

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Ochał

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2022 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1.801,96 (jeden tysiąc osiemset jeden 96/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 30 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1.117 (jeden tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 390,52 (trzysta dziewięćdziesiąt 52/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1.801,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 28 grudnia 2020 r. w S. przy ul. (...) doszło do kolizji, w wyniku której użytkowany przez nią pojazd m-ki B. został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanej. Bezpośrednio po zdarzeniu sprawca potwierdził pisemnie fakt wyrządzenia szkody i swoją winę. Z uwagi na to kierujący B. nie wezwał Policji. Okoliczność uszkodzenia ww. samochodu marki B., jak również wysokość kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody jest bezsporna, albowiem pozwana ustaliła odszkodowanie na podstawie nw. faktury i wypłaciła odszkodowanie, jednak nie w pełnej wysokości, przyjmując bezzasadnie, że do kolizji doszło z powodu winy obu kierujących. Pismem z dnia 4 lutego 2021 r. powódka złożyła odwołanie od ww. decyzji, wzywając do zapłaty całego należnego powódce odszkodowania, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko. W odpowiedzi pozwana pismami z dnia 24 lutego 2021 r. oraz z dnia 11 marca 2021 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, że w toku

likwidacji szkody sprawca zdarzenia przedstawił odmienny przebieg zdarzenia, niż kierujący uszkodzonym pojazdem marki B..

W dniu 28 maja 2021 r. Referendarz w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNC 974/21).

Nakaz ów został zaskarżony w całości przez pozwaną, który wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że bezpośrednio po zgłoszeniu szkody, wszczęła postępowania likwidacyjne celem ustalenia tak odpowiedzialności za szkodę oraz wysokości należnego odszkodowania. Po przeanalizowaniu dokumentów dotyczących zgłoszonych roszczeń przyznała odszkodowanie za uszkodzony pojazd w łącznej kwocie 1.801,98 zł w tym 50% VAT. Przy tym żądane odszkodowanie obniżyła o 50%, albowiem z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynikało, że kierujący pojazdem marki B. przyczynił się do powstania szkody. Odszkodowanie zostało wypłacone w kwocie netto po otrzymaniu informacji, że pojazd wykorzystywany jest do wykonywania czynności opodatkowanych. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, co do zasady, w zakresie w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Pozwana podniosła, iż powódka nie jest uprawniona do dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu marki B.. Pojazd ten stanowił w dacie szkody własność (...) Sp. z o.o. W toku postępowania spółka ta upoważniła warsztat naprawczy do odbioru kwoty odszkodowania. Niemniej ani w aktach szkody, ani w pozwie nie znajduje się żaden dokument przenoszący na powódkę wierzytelność z tytułu przedmiotowej szkody.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu, pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia powódki podnosząc zarzut przyczynienia się kierującego pojazdem B. do kolizji w dniu 28 grudnia 2020 r. W toku postępowania likwidacyjnego przedstawiono dwa odmienne opisy okoliczności zdarzenia. Kierujący drugim pojazdem podał bowiem, że obaj kierujący cofali jednocześnie i nie zachowali ostrożności podczas wykonywania tego manewru. Zebrany w szkodzie materiał nie daje możliwości jednoznacznego potwierdzenia lub wykluczenia jednej ze wskazanych wersji przebiegu zgłoszonego zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2020 r. przy ul. (...) w S. doszło do zdarzenia z udziałem pojazdów m-ki K. P. o nr rej. (...), którym kierował P. C. i B. (...) o nr rej. (...), którym kierował K. G.. Obydwa pojazdy wyjeżdżały z miejsc postojowych znajdujących się przy jezdni.

K. G. rozpoczął manewr cofania ze skrętem w prawo celem włączenia się do ruchu. Wjechał częściowo na lewy pas jezdni. Gdy już się tam znajdował, podobny manewr wyjazdu tyłem z miejsca postojowego rozpoczął P. C.. W trakcie cofania P. C. nie upewnił się, iż ma możliwość bezkolizyjnego wyjazdu z miejsca postojowego i otarł lewym tylnym narożnikiem swojego auta o prawny tylni błotnik pojazdu m-ki B..

Dowód:

- oświadczenie k. 8 oraz na płycie CD k. 41
- dokumentacja fotograficzna k. 17-22 oraz na płycie CD k. 41
- pismo z 04.02.21 r. k. 14-14v

Po kolizji kierujący pojazdami zjechali na prawy pas jezdni. P. C. sporządził oświadczenie o treści: „Na ul. (...) w trakcie wyjazdu z parkingu otarłem prawy tylny błotnik w B. (...) godz. 12.20.”

Dowód:

- oświadczenie k. 8 oraz na płycie CD k. 41

P. C. miał zawartą umowę ubezpieczenia swojego pojazdu z pozwaną.

Powódka zgłosiła szkodę pozwanej w dniu 5 stycznia 2021 r. Wskazała w zgłoszeniu, że pojazd m-ki B. wyjechał z miejsca parkingowego mając sprawcę po swojej prawej stronie. Sprawca wyjeżdżając ze swojego miejsca parkingowego uderzył swoim tyłem w prawy bok pojazdu m-ki B..

Dowód:

- zgłoszenie k. 41-42 oraz na płycie CD k. 41

Pojazd m-ki B. użytkowany przez powódkę stanowił przedmiot leasingu. Jego właścicielem była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Upoważniła ona (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w S. do odbioru kosztorysów i innych czynności z likwidacją szkód komunikacyjnych oraz odbioru odszkodowania z tytułu napraw powypadkowych pojazdów stanowiących jej własność.

Dowód:

- upoważnienie na płycie CD k. 41

W toku postępowania likwidacyjnego P. C. wyjaśnił, że wsiadł do samochodu zaparkowanego ukośnie na miejscu postojowym przy ruchliwej ulicy. Po upewnieniu się, że nic nie jedzie włączył prawy kierunkowskaz, by wjechać na ulicę główną. W trakcie ostrożnego wycofywania na ulicę, pan, który został poszkodowany wsiadł do swojego samochodu i zaczął również cofać na główną ulicę pomimo tego, że widział, że on cofa. Pan przyspieszył cofanie i doszło do zarysowania:

Dowód:

- oświadczenie kierującego pojazdem k. 44-46 oraz na płycie CD k. 41

- zeznania P. C. k. 65-65v

Pojazd m-ki B. został oddany przez powódkę do naprawy w serwisie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S.. Po dokonaniu naprawy wystawiła ona powódce fakturę na kwotę 3.975,64 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 11 oraz na płycie CD k. 41

W dniu 3 lutego 2021 r. pozwana poinformowała powódkę, że przyznała jej odszkodowanie za naprawę pojazdu w kwocie 1.801,98 zł brutto, w tym 50% VAT. Wskazała, że odszkodowanie to ustaliła na podstawie faktury za naprawę. Zostało ono obniżone o 50%, ponieważ z dokumentacji, którą zebrano wynika, że kierujący pojazdem m-ki B. przyczynił się do powstania szkody. Do samej szkody doszło ponieważ kierujący pojazdem m-ki B. oraz drugi kierowca cofali jednocześnie i nie zachowali ostrożności podczas wykonywania tego manewru.

Dowód:

- pismo z 03.02.21 r. k. 22-23 oraz na płycie CD k. 41

Powódka z własnych środków uiściła na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S. pozostałą do zapłaty kwotę za naprawę pojazdu m-ki B..

Dowód:

- potwierdzenia przelewów k. 60-61

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła od pozwanej zapłaty odszkodowania (ściślej uzupełnienia już wypłaconej kwoty odszkodowania) z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w związku ze szkodą powstałą w pojeździe w wyniku zdarzenia z dnia 28 grudnia 2020 r.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). W myśl art. 4 tej ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.).

Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody. Odnosząc się do zakresu odszkodowania - przy ubezpieczeniu OC - należy mieć na względzie ogólne reguły kodeksu cywilnego, w szczególności treść art. 361 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania, w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002/7-8/103). Zgodnie z zasadą kompensacji odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości.

Pozwany zakład ubezpieczeń uznał swoją – jako ubezpieczyciela sprawcy - odpowiedzialność za szkodę z dnia 28 grudnia 2020 r. w pojeździe marki B. co do zasady i przyznał odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy w kwocie 1.801,98 zł brutto.

Spornym pomiędzy stronami i wymagającym rozstrzygnięcia Sądu okazała się legitymacja procesowa czynna powódki oraz przebieg zdarzenia z udziałem pojazdów K. i B..

Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwana nie kwestionowała przysługiwania powódce roszczenia o naprawienie szkody, mimo ustalenia, że nie jest ona właścicielem pojazdu B., a wyłącznie korzysta z niego jako leasingobiorca. To również powódce wypłacono niesporną część odszkodowania. Wreszcie to powódka zleciła naprawę użytkowanego pojazdu i zapłaciła za nią w zakresie, w jakim kosztów naprawy nie pokryło odszkodowanie wypłacone przez pozwaną. Zatem to jej majątek został ostatecznie pomniejszony wskutek kolizji z 28 grudnia 2020 r.

Sąd uznał, że kierującemu pojazdem nie można przypisać przyczynienia się do kolizji, a przez to nie można zmniejszyć wysokości odszkodowania na podstawie art. 362 k.c.

Relacja świadka P. C. co do przebiegu kolizji była niewiarygodna z tego względu, że bezpośrednio po zdarzeniu podpisał oświadczenie, w którym stwierdził, że uszkodził tylny błotnik pojazdu m-ki B.. Wprawdzie zeznał on, iż uznał się za winnego pod wpływem impulsu, bo śpieszył się do pracy. Sam pośpiech być może stanowił przyczynę kolizji. Jednak w żaden sposób nie wyłączał racjonalną ocenę sytuacji. Kolizja nie należała do poważnych. Wątpliwym jest, by wywołała u świadka szok, czy inny stan skutkujący podejmowaniem działań nieracjonalnych. Gdyby miał on jakiegokolwiek wątpliwości co do swojej winy, to nie podpisałby oświadczenia, ale zdecydował się na interwencję Policji. Do tego nie zażądał od K. G. numeru jego polisy OC i nie zgłosił szkody w swoim pojeździe. Nawet jeżeli jego pojazd posiadał ślady wcześniejszej kolizji, to nie było przeszkód, by ubezpieczyciel pojazdu m-ki B. naprawił szkodę wynikającą wyłącznie ze zdarzenia z 28 grudnia 2020 r. Na koniec należy zauważyć, iż P. C. był zainteresowany tym, by nie ustalono jego sprawstwa, albowiem kwestia ta mogła wpłynąć w przyszłości na wysokość kosztów obowiązkowego ubezpieczenia oc jego pojazdu.

Nie było sporu między stronami co do tego, że koszt naprawy pojazdu m-ki B. po kolizji z 28 grudnia 2020 r. wyniósł 3.975,64 zł, a powódka mogła odliczyć 50% stawki podatku VAT naliczonego od kosztów naprawy w/w pojazdu.

Skoro zatem roszczenie odszkodowawcze zostało zaspokojone do kwoty 1.801,98 zł, to do zapłaty pozostała kwota 1.801,96 zł. Ona też została zasądzona w pkt I wyroku.

O odsetkach w zakresie uwzględnionego roszczenia Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W pkt II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (dwa grosze i odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty) jako bezzasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Zeznania świadka P. C. uwzględniono w ustaleniach Sądu tylko co do tego, że podpisał on oświadczenie z 28 grudnia 2020 r., a w toku postępowania likwidacyjnego zmienił zdanie w kwestii swojej winy za kolizję.

W III pkt wyroku zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 §1 k.p.c. Pozwana przegrała proces w całości, więc powinna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty. Składały się na nie: opłata od pozwu (200 zł), opłata od pełnomocnictwa procesowego (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (900 zł). Ostatecznie tytułem kosztów procesu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.117 zł.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył pozwaną, jako stronę przegrywającą sprawę kwotą 390,52 zł. Stanowiła ona niepokrytą z zaliczki kwotę wynagrodzenia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.